

Bœrove a Anglicane.

Román z předposlední války Transvaalské v Jižní Africe od Rider Haggarda.

„Dobře se mi stává,“ pravil starý muž. „Jaká to hrůza, když si na to jen vzpomenu! Děkuji Bohu, Bessie, mój miláčku, že jsi nebezpečí unikla — a vy, kapitáne, též — Hoši, vezměte vás, zprávněte voly, přiveze sem ptáka. Každým způsobem musíme si jeho pera pojistit, než jej supové rozsápnou.“

Když se John umyl a rány arníkou i vodou vyčistil, přišel do soudobého pokoje, kde byla večeře připravena. Byla to krásná, dle evropského způsobu zířená světlina, mísť koherce byly z leprostvené kože sajkové. V jednom rohu stál klavír a vedle skřín s knihami, všechno to dle nejlepších spisovatelů; tato byl majetek sestry Bessiny, jak John správně uholil.

Když z pásobem velice přjemným povečeřil, zpívaly a hrály obě sestry a muži kouřili.

Noční překvapení čekalo Johna. Když totiž Bessie, která se velmi ráhá zavolala po zpáse s pštrosem, na klavír sluhně sebrála několik kusů, začela k nástroji Jess. Učinila to nerada a teprve potom, když patriarchální její strýc neustál jí vyzýval zvětšeně laskavě, aby hrála, dala se slyšet před kapitánem Nielem a se pochubila, jak umí zpívat. Konečně přivolila. Letmo udeřila několik akordů a způsobila zpívání. Zpív tak krásný John nikdy před tím neslyšel. Její hlas, až nepronazoval školu nějakého mistra, zněl pěkně; sloučená cízta písnila. John nezamíl, nepotřeboval všechno rozehnati slov; zpěvem samotným úplně vydářen byl odsah. Vášně, zaujal je přečeře po zpáse nadějí ozářenou všechny vyznávala z každé sloky a láska, nevyslovná láska vznášela se na perutích vlečených znaků a hned slátila jako duch na pěvkyni samu. Věs a výše snášel se pronikouti její zvláštnost hlas, mocně do tykal se nervů Johnových, až co hrála Eolova vanutinu vzdruhu hudebně vydávaly ozvěnu. Jako šum andělských perutí výš a výše se ještě zpív a unášel srdce poslučené na vlnách tonu daleko nad tento svět — pak ale klasál opět rychle, jako sluncej orel; chvíli se a umráf — John povzdechl a byl tak mohutně dojat, že zpět do sedáku klesl, jsa výčerpán vzruchem citů, jež počaly v něm bouřit, když zpív její právě odumrl. Pohlédl vzhůru a srozloval, že její Bessie zvědavě a se zábravou sleduje. Jess ještě se dělala na klavír a jemně dotýkala se klavísu, nad něž sklenála se její hlavinky s kůžerávými vlasy.

„Nože, kapitáne Niele,“ pravil starý muž, ukazuje dýmkou na Jess, „co pak říkáte zpěvu mého zpěváčka? Zaž nemá muž srdce z bradu vyravit a dřen v kostech ve vodu proměnit?“

„Neslyšel jsem nikdy zpěvu podobného,“ odpovídá jednoduše, „ažkolí byl jsem přítomný výkonům mnohých zpěváků. Je to čarokrásný zpěv. Nikterak jsem neocíkl, že buňtu v Transvaalu takovým zpěvem potěším.“

Lhostejně obrátili se Jess a John srozloval, že již oblečí zástavu bez změny tak jako druhý, až oči její rozrušením plily.

„Kapitáne Niele, není potřeba, byste se si mele vtipy dělat,“ pravila rychle a náhle opustila světici přeje vše dobré noči.

Starý muž se sám sebe, pohrozil jí troubelem dýmkou způsobem významným, jež až hostu zde sešefmu nebyl jasny. Pak vstala též Bessie právě Johnovi dobré noči, s pečlivostí hospodyně se jej otázala, zdaň se mu jeho světice libí a mnoho-li koberci přeje si na látku, připomeňula mu že může zavřít pravé okno, když vlně routy, před ním zasazene, byla mu tuze siloun. Kouzelné kynula svou rozkošnou hlavinkou, vzhled se a připadala Johnovi tak zdravou, tak rezilou, jak si mladý muž jen přání mohl.

„Vypijte sklenici grogu, kapitáne Niele,“ pobídil jej starý Kroft a posunul láhev před něj. „Bude vám toho po vojně co vtipu zvýšit právě zapoteče. Při tom si vzpomínám, že jsem vám vlastně ani pořádne nepodíval dosud a za zahrádkou mě Bessie! Jsem vám vděčen. Musím se vám přiznat, že jest Bessie moje miláček. Takového děvčete jsem ještě nikdy na světě nepatril. Bystřá jako antilopa a jaké to ještě oko a což ten vrzbišt! A při práci tu zastane tři. Nemáhlavu ponuteno žádnými pošetilnostmi. Až vypadá jsem, přece nebrage si na vnuče-nou dám.“

„Záta se, že se sestry velice od sebe líst,“ poznamenal John.

„Máte pravdu,“ pravil starý muž. „Nikdy byste neuvěřil, že jsem z jednoho masa jedno krví. Líši se od sebe věkem tři let, což ovšem také něco znamená. Bessie jest, jak jste viděl, mladší — právě dvacet let a Jess jest třicet a třet. Co se to děvče narodilo.... Jak zvláště jsi jíž osud!“

„Skutečně?“ tázal se John zvědavě.

„Ano,“ pokračoval starý muž roztržitě daleko, vyklépávaje dýmkou a znovu ji hrubě rozým holandským tabákem napájecí, „ano, checi vám to výpraviti, dovolte-li; budete s námi žít v jednom domě společně proto větše vše. Jsem prosvědčen, kapitáne Niele, že to dle střitu nebude. Vite, že jsem já v Anglii narozen. Počátkem z Cambridge shiru. Maj otec byl duchovním knězem a vedle skříň s knihami, vesměs to dle nejlepších spisovatelů; tato byl majetek sestry Bessiny, jak John správně uholil.

Když z pásobem velice přjemným povečeřil, zpívaly a hrály obě sestry a muži kouřili.

Noční překvapení čekalo Johna. Když totiž Bessie, která se velmi ráhá zavolala po zpáse s pštrosem, na klavír sluhně sebrála několik kusů, začela k nástroji Jess. Učinila to nerada a teprve potom, když patriarchální její strýc neustál jí vyzýval zvětšeně laskavě, aby hrála, dala se slyšet před kapitánem Nielem a se pochubila, jak umí zpívat. Konečně přivolila. Letmo udeřila několik akordů a způsobila zpívání. Zpív tak krásný John nikdy před tím neslyšel. Její hlas, až nepronazoval školu nějakého mistra, zněl pěkně; sloučená cízta písnila. John nezamíl, nepotřeboval všechno rozehnati slov; zpěvem samotným úplně vydářen byl odsah. Vášně, zaujal je přečeře po zpáse nadějí ozářenou všechny vyznávala z každé sloky a láska, nevyslovná láska vznášela se na perutích vlečených znaků a hned slátila jako duch na pěvkyni samu. Věs a výše snášel se pronikouti její zvláštnost hlas, mocně do tykal se nervů Johnových, až co hrála Eolova vanutinu vzdruhu hudebně vydávaly ozvěnu. Jako šum andělských perutí výš a výše se ještě zpív a unášel srdce poslučené na vlnách tonu daleko nad tento svět — pak ale klasál opět rychle, jako sluncej orel; chvíli se a umráf — John povzdechl a byl tak mohutně dojat, že zpět do sedáku klesl, jsa výčerpán vzruchem citů, jež počaly v něm bouřit, když zpív její právě odumrl. Pohlédl vzhůru a srozloval, že její Bessie zvědavě a se zábravou sleduje. Jess ještě se dělala na klavír a jemně dotýkala se klavísu, nad něž sklenála se její hlavinky s kůžerávými vlasy.

„A co state se z jejich otců?“ tázal se John Niel.

„Toho manželstva narodil se syn. Otec pak zemřel. On nevlastním bratrem slyšel jsem velmi malo, že zabočil na špatné cesty, že se oženil a že oddal se ptí. Před dvaceti léty sedl jsem jednoho večera zle v této světini, za horec, vichru a pleskotu děsící. Skaredlá noc. Najednou starý můj pes, jmenem Ben, počal štekat.“

„Budeš milostí, vždyť jsem to jen Kroftové,“ rozkřikl jsem se já.

V tomtéž ale okamžiku zaslechl jsem zíravou slabý šramot; pes stiskl opět. Vstal jsem tedy a otevřel. Do světini vstoupila dvě malá děvčátka, zahalená ve staré saty. Podíval jsem se, není-li jich u vše a pak zavřel jsem dveře a sledoval jsem na robata s otevřenýma očima. Ruku v ruce stála zde. Voda z nich kapala; starý děvče mohlo čítati až jedenadvacíti a mladší asi osm. Nepronímalivé ani slova. Starší slyšela mladší — to byla Jess — klobouk a šátek, tukéž objevil se její roztomilý obličeji a zlatý vlasy. Byla promoklá a strčila palec do úst. Tak stály zde a hleděly na mne. Myslil jsem, že sním.“

„Prosím, pane,“ vyslovila konečně starší, „jistoto dům panu Krofta v jihoafrické republice!“

„Ano, malá dívko, jest to jeho dům a já jsem pan Kroft. A kdo pak jste vy, moje milost?“ odpovídal jsem já.

„O tom darebákový!“ vykřikl starý Kroft a upadl do prudkého hněvu. „E, čert nechtě ho yeze, slyšel jsem o něm. Co myslíte? Obje nebožátku byla u mne až pár druhého roku a získala si zí toho dnu moji úplnou lásku. Jednoho jitra, když prohlížil novou stavbu, viděl na hubeném koni ke mně přijížděti člověka. Přiblížil se k mne a jakmile jsem si ohlédla, pak se mi objevil v košili s řemínkem.“

„Oho!“ zabral příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí. Když jsem se dozvěděl, že jsem jistou řeknu, že jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„Rozumí se samu sebe, že jsem obě vedl ke kamennu, posadil jsem je na svá kolena a zavolal Hebe, starou ženu hrotentotku, že prozradí, když jsem všechny jméno zároveň vyslovil se jmenem takovým něčím.“

„Oho!“ zavřel příchozí posupně. „Dobrý, bratre Silase, já potřebuji svých dětí.“

„Dobrý, pane,“ pravila malá nebožátku, slyšela své slabounké ruky, „prosím nezajíždějte nás odtamtud. Bessie jest promoklá, prostýlá a hladová, není s to, dalej.“

Při této slovesh počala plakati a menší ji pomáhala dílem z bázni a zamy, dílem ze sympatie.“

„R